

ÉLŐ SZIGET

Időszakos plébániai értesítő

Esztergom - Városi
Plébánia

2022. szeptember

XV/9. szám

Új tanév, új kezdet, új kihívások, új nehézségek...

A gazdasági környezet folyamatosan romlik, a covid talán már nem lesz olyan brutális, mint az elején. Mindenesetre nehéz időszak előtt állunk, de a keresztény embernek mindig van kapaszkodója. Az Úr velünk, ki ellenünk! Már, ha ezt komolyan is gondoljuk, komolyan vesszük...

Ny. L.

Hitünkben előre haladni...

Minden esztendőben a nyár közepén lelkigyakorlaton vesznek részt, ahol újabb és újabb témák kerülnek elő. Az idei évben a lelkek megkülönböztetése volt a vezérfonal. Először nem is gondoltam volna, hogy erről 5 napig lehet beszélni, de aztán az előadások során beláttam, hogy milyen nagy is ez a téma, és mennyi kincset rejt. Néhány gondolatot szeretnék most az újságon keresztül mindenkivel megosztani ebből a nagy kincsestárból.

Először is azt nézzük meg, hogy mit jelent a megkülönböztetés a különböző tudományoknál? A filozófiában azt jelenti, hogy valamit definiálunk, egyúttal megkülönböztetjük a dolgokat. Az erkölcsanban sokkal inkább arról van szó, hogy a jó és rossz között tudunk különbséget tenni. A lelki élet pedig nem mást jelent, mint különbséget tenni a saját akarataink és az Isten akarata között.

Már az Ószövetségben fontos volt, hogy a papok különbséget tudjanak tenni a szent és a profán között (Lev 10,10-11). Később a királyság bevezetése után Salamon király is így imádkozott: „Adj hát szolgáltnak éber szívet, hogy meg tudjam különböztetni a jót és a rosszat!” (1Kir 3,9). Az Újszövetségben Szent Pál apostol beszél erről: „Az egyik ugyanis a bölcsesség ajándékát kapja a Lélektől, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől, a harmadik a hitet kapja ugyanabban a Lélekben, vagy pedig a gyógyítás adományát szintén ugyanabban a Lélekben.

Van, aki csodatevő hatalmat kap, van, akinek a prófétálságnak vagy a szellemek elbírálásának képessége jut osztályrészsül. Más különféle nyelveket vagy pedig a nyelvek értelmezését nyeri el ajándékol. Mindezt azonban egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek” (1Kor 12,8-11). Szent János apostol pedig a levelében azt írja: „Szeretteim! Ne higgyetek minden léleknek...” (1Jn 4,1). Mindez egyértelművé teszi, hogy igenis szükséges a lelkeket megkülönböztetni. Mi, keresztények az Isten akaratait szeretnénk mindig felismerni az életünkben és azt követni. De hogyan tudjuk felismerni az Isten akaratait?

Bizony ez nem olyan könnyű, de azért van néhány dolog, ami segít ebben. Először is ott van a lelkiismeretünk szava, amely magának az Istennek a szava. Ha hallgatunk a lelkiismeretünkre, akkor biztos, hogy nem járunk rossz úton. Az is sokat számít, ha megtartjuk Jézus tanítását, mindazt, amit tőle hallottunk a Szentírás szavain keresztül. És persze nem szabad elfeledkeznünk a jó cselekedetektől sem, hiszen maga Jézus mondta: „Amit a legkisebbel is tesztek, velem teszitek.”

Ugyanakkor látnunk kell, hogy a szenvedésben is ott lehet az Isten akarata. Ha Jézusnak megengedte az Isten a szenvedést, akkor mi sem lehetünk ez alól kivételek. Júlia Anya, aki a „Krisztus Ügye Lelki Család” alapítója úgy fogalmazta ezt meg, hogy az tud csak jól szeretni, aki tud jól szenvedni is.

Ha tudom e világ lelkét és az Isten Lelkét megkülönböztetni, akkor lesz egy belső szabadságom és megláthatom a bennem felvillanó fényt, a hit fényét. Ezt azonban egész életünkben tanulni kell. Életünk minden pontján nem érhetünk el rögtön eredményeket, szép lassan kell ezt az utat megtenni. Arról nem is beszélve, hogy a kísértő mindig ott van mellettünk és a maga féligazságaival el akar csábítani. De mi a hit fényében láthatjuk a teljes igazságot is.

Kedves Testvérek!

Az Isten Lelkét felismerni a mindennapokban tehát nem lehetetlen. Ő sokkal közelebb van hozzánk, mint mi azt gondolnánk. Miért? Mert végtelenül szeret bennünket. Ezzel a szeretettel váltott meg minket, és ezzel a szeretettel akar üdvözíteni minden embert. Válaszoljunk tehát erre a szeretetre azzal, hogy megkülönböztetjük a lelkeket, és felismerve az Ő Lelkét, mindig hűségesek leszünk hozzá.

László atya

Családos közösségünk idén a 4. születésnapját ünnepelte. Alakulásunk óta már hagyománnyá vált, hogy Szent István ünnepét a Gárdonyiban lévő Pákász tanyán együtt töltjük. Családos táborunk idén sajnos nagyon rövidre, de annál élménytelibbre sikerült. Nagy örömeinkre László atya és Zoltán atya is velünk tartottak.

Augusztus 19-én, pénteken érkezünk az ifjúsági szállóba, ami közvetlenül a tó partján fekszik. Szállásunk egy nagy kőházban volt, közös nappalival, konyhával, terasszal. Az időjárás az első napon kegyes volt hozzánk, így meg tudtunk mártóználni a tó vizében. Csapatunk fiatalabb tagjai a jó hangulat hevében ruhástól csobbantak a vízbe. Estére beborult az ég, eleredt az eső, ezért a szalonnasütést egy grill lapon valósítottuk meg. A rossz idő nem szegte kedvünket, mert örültünk, hogy végre újra együtt lehetünk, így minden percet kihasználva, éjszakába nyúlóan beszélgettünk, játszottunk, énekeltünk Edgár gitárkísérete mellett.

Másnap, bár az eső ismét eleredt, bográcsban paprikás krumplit főztünk (köszönet érte Attilának és a kuktáinak, akik ha kellett, esernyőt tartottak a tűz fölé ☺). Délután nagyobbik fiunkat köszöntöttük meglepetés tortával és közös énekkel. Atyáinknak hála, este tábori misén vehettünk részt, ahol László atya az új kenyeret is megszentelte.

Az esti program - Lajos hangtechikájának köszönhetően - egy fergeteges táncmulatsággá alakult. Kicsiktől a nagyokig mindenki táncra perdült és énekelt. Jó volt látni, ahogy a gyermekeink és barátaink önfeledten, a fáradt gözt leeresztve adták át magukat a zene varázsának.

Vasárnap reggel csendesen, talán kissé szomorúan, de nagy egyetértésben pakoltunk, takarítottunk. Indulás előtt tiszta környezettel és lélekkel vettünk részt az utolsó tábori szentmisén.

Sajnos gyorsan eltelt a 2 nap, de mindannyian feledhetetlen élményekkel gazdagodtunk.

A tábor utáni következő programunk szeptember 10-én volt. Családos közösségünk születésnapját ünnepeltük a plébánián, ahol töltött káposztát főztünk. Szeretünk együtt lenni, beszélgetni, így a hangulat itt is szuper volt.

Nagy ajándék nekünk a Jóistentől ez a néhány család, valamint az egész plébániai közösség, akik évről-évre, napról-napra közelebb kerülnek a szívünkhöz, szeretnek, biztatnak

minket, akikkel támogatjuk egymást és számíthatunk egymásra.

Azon elmélkedem, hogy Isten néha meglepetésszerűen érinti meg az embert. Közösségünk tagjai nem egymás miatt, és nem is egy életmód miatt csatlakoztak a családós közösséghez, egyszerűen csak mindannyian tudtuk, hogy ott a helyünk, mert Isten valami csodálatos dologra hívott meg bennünket, Ő terelt minket egymás útjába, és adta meg nekünk egymás szeretetét. Ő van a közösség szívében! Ámen.

Gálné Ancsa

Seniorok

„Aki hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valami jót tenni, és meglátja, milyen sokan odaállnak mellé.”

Böjte Csaba ofm

Sokunk által megtapasztalt igazságot foglalta össze szép gondolattá a ferences szerzetes. Mindünkben ott van az igény arra, hogy tegyük a jót, az előremutatót. Ne feledjük azt sem, hogy többeknek azonban jól jöhet a kezdő lépéshez mások biztatása, buzdítása is.

Kortársaimban, a hetvenesekben, elevenen él még az **első-péntekek** szentségimádásának fontossága. Szüleink, nagyszüleink hitéletének természetes, szerves része volt ez, számon tartott nap. Kialakult a hívek között, kik, melyik órában „örzik” az Oltáriszentséget, imádkoznak, kérnek, adnak hálát, vagy egyszerűen a jelenlétében „léteznek”.

(Történt egyszer, hogy Curé d'Ars, az ars-i plébános, azaz Vianney Szent János megfigyelte, hogy a templomban, ahol gyóntatni szokott, rendszeresen ül egy ember. Nem morzsoló rózsafüzért, nem mormolt imát az orra alatt, hanem csak ült a templomban. Egy idő után felkeltette az ars-i plébános figyelmét a dolog. Egy este kíváncsiságtól vezérelve odament az ars-i parasztemberhez, és megkérdezte, hogy mit csinál a templomban minden áldott nap. A földműves a következő választ adta: „Ó, plébános úr, nem csinállok én semmit. Csak nézem Őt és Ő néz engem!” Szerk.)

Úgy emlékszem, hajdanában egész naposak voltak ezek az alkalmak. Aztán az életkor előrehaladtával egyre kevesebben lettek a hívek. Minden tisztelet azoknak a hűséges Testvéreinknek, akik hosszú évek óta töretlenül hódolatukat teszik az Oltáriszentség előtt! A gyorsuló élettempóval jócskán megrövidült az ostyában jelen lévő Krisztus előtti imádkozás ideje is. Vagyis, mára sajnos megváltozott a helyzet.

Mindezt látva, és bízva a megszólítás erejében, - hiszen ezt már oly sokszor megtapasztaltuk! - a helyzet javításán gondolkodtunk. Harmincnyen első szóra, örömmel úgy döntöttünk, hogy félórás váltásban, felmenőink hűségére is gondolva, 14-től 18 óráig tisztelgünk az Oltáriszentség előtt. Örömmel írom, hogy ennél jóval többen voltunk az iskola kedves kápolnájában, hiszen másoknak is, „feliratkozás nélkül” is fontos volt ez, - és szinte mindenki nem csak félórát maradt.

Szívesen jöttünk, imádkoztunk, és ez a kicsi alkalom nem csak Jézushoz, hanem – talán – egymáshoz is közelebb hozott bennünket. Bárcsak - legalább a következő elsőpéntekeken ugyan így folytatnánk! Adja az Isten!

Újra szeptember. **Senior imaklubunkban** is becsengettek. Nagy örömmel gyűltünk össze a Kerektemplomban, ahol körbeimádkoztunk, énekeltük az Isten házáat. Ezután csoportunkért felajánlott szentmisében kértünk erőt, egészséget, békét és derűt, hogy kis közösségünk a kitűzött célját (ima gyermekeinkért, unokáinkért, fejlődés a hitünkben, gyarapodás kulturális ismereteinkben) jó kedvű együttléteketben meg tudja valósítani.

Szeptember 9-én a délelőttöt a Bazilikában és a Kincstárban töltöttük. Esztergomiként – természetesen – mindnyájan többször jártunk már itt, főleg szentmiséken, idegenvezetéssel

jellemzően diákként, de a vendégeinket is szívesen hozzuk el ide.

Most csoportunknak akkora élményben volt itt része, amit előre nem is gondoltunk. A templom, az építkezés, a szobrok, a festmények, a műkincsek a történetét, „titkait” tárlatvezetőnk, Némethné Pathó Márta olyan szaktudással és kiváló előadói stílusban ismertette, hogy figyelmünk egy pillanatra sem lankadt, hallgattuk őt, és gyönyörködtünk a látnivalókban, amikre a mai nap után egészen más szemmel tekintünk.

Mennyire természetesnek vesszük, hogy ebben a városban lakunk, itt vannak a műemlékeink, amik mellett nap-mint nap elmegyünk. A mai előadás újra rányitotta a szemünket a velünk élő kincsekre, és arra, legyünk büszkék rájuk, ismertessük meg szereteteinkkel, ismerőseinkkel.

Imával köszöntük meg az idegenvezetést, és kívántuk, hogy sokak megtapasztalhassák azt az élményt és örömet, amiben mi a tárlatvezetés során részesültünk.

Köszönjük szépen, Márti!

Ny. M.

Felújítások

A **belvárosi templom** vonóvasas átkötését már jó régen elkezdték. Sajnos, elakadtak a dolgok (meg a fűró)...

A terveknek, engedélyeknek megfelelően el is kezdtek a munkálatokat. Azután a megfelelő méretű/átmérőjű vonóvas sem állt rendelkezésre, de a nagyobb baj, hogy maga a falfűrés akadt el a betervezett technológiával. A megfelelő magasságban és helyen elkezdett fűrés 4 méter mélységig jutott. Az ok: laza szerkezetű és kötőanyagú a boltívek „vállában” a falazat, így fűréskor kisebb-nagyobb lepotyogó darabok eltömítik a lyukat. Szakértők, építészek vizsgálták/vizsgálják egyéb megoldások lehetőségét. Hogy jelenleg hol tart az ügy, nincs róla tudomásom, a fentieket még az áprilisi állapotról írták.

Valószínűleg nincs érdemi haladás, hiszen az állványzat ott „várakozik” a templomban, munkások meg nem dolgoznak rajta...

Jó hír viszont, hogy a **Kálvária kápolna** tervezése elkészült, a szükséges engedélyek is megvannak, jelenleg a kivitelező kiválasztása történik a Főegyházmege részéről. A terv részleteiről nincs információ, amint lesz közelebbi, természetesen megosztom.

Most már csak az a kérdés, hogy az eldurvuló gazdasági környezetben valóban megvalósulhat-e a kápolna felújítása. Az elszálló árak miatt napról-napra nagyobb költséget jelentenek mind a belvárosi templom, mind a Kálvária kápolna konkrét munkálatai. Ez utóbbi esetén az is nagy hátrány, hogy nincs a közelben elektromos hálózat, valamint az eddig is nehezen járható szempontint eléggé elhordták a nyári záporok...

Morgolódás(féle)

Félig üres, vagy félig tele...

Mint tudjuk, ez nézőpont kérdése.

Már régóta próbálok szolgálni egyházközségünket, leginkább a lelki építkezést tartom fontosnak, aminek azután szerves része lett – közelmúltban különösen is – a fizikai. Mert a hitünk megélését nagyban segíti a megfelelő infrastruktúra is.

De ahogy szülőfalum papja búcsúi homilijában mondta (Taliándörög, Szűz Mária neve a templomunk titulusa): **elszürkülünk**. Nem biztos, hogy hitelenség van mögötte, és a hit meg a vallás nem azonos fogalmak. Hitünk valóban magánügy, ez az én saját kapcsolatomat jelenti Istennel, a vallás, hitünk megvallása viszont, nem magánügy, épp e megvallás (aprópénzre váltás) a feladatunk, és ez nagyon is közügy.

Hogyan képviselem ezt a belső kötődésemet, hogyan élem meg az emberek között. Hogyan teszek tanúságot Jézusról, hiszen Ő ezt kéri tőlem.

Ebben látok én is deficitet – mind a világban, mind itt, a plébániánkon.

Nagyszerű dolog volt, hogy **megszólításunkra**, legutóbb viszonylag sokan (az előzőkhez képest legalább is) voltunk a szentségimádáson. És ha nem szólunk? ...

Legkisebb unokám is immár elsős lett a Mindszentyben. Hívására eljöttünk az évnyitóra is, hiszen a neki kiosztott verset a nagyival tanulta, hát meg kellett hallgatnunk, és meg is dicsértük! Jött az áldozás, László atya előtte mondta, azokat várja, akik a nyár folyamán a bűnbánat szentségében is részesültek. Hát, alig volt egy-két gyerek a teljes iskolából...

Sorolhatnék még néhány dolgot, ami a közösségi és hitéletünkben lehetőség, és alig néhány embert érdekel.

Elszürkülünk...

Szeretném, ha egymást is merné mindenki **megszólítani**, hívni, biztatni! Ehhez azonban magunknak is meg kell mozdulni! Ismeretes, hogy a hirdetés – legyen az bármilyen – fontos, de nem elég hatásos. De ha személyesen szólunk/hívunk, akkor nagyobb az esély, hogy valamely közösség, vagy csak valamely program résztvevői, aktív tagjai leszünk. „A magam módján hiszek/keresztény vagyok” szlogenben én nem hiszek! Minden szépet és jót, de minden bajt, tragédiát is igazán csak közösségben lehet megélni. Régi mondás: „A tölgyfát/egy szál nádat ledönti a vihar, de a nádassal nem bír”.

Legyünk hát igazi nádas itt az Élő Szigetünk partjain!

Veni Sancte Spiritus!

Ezzel a mottóval tartottuk a szeptemberi imaóráinkat, ahova hívtam – vezetőik által – a plébániánkkal kapcsolatban lévő intézmények pedagógusait. A létszám „nem ugrott meg”, de majdnem minden megszólított iskolából érkeztek. Az estére szánt szövegeket is pedagógusok tolmácsolták – az eddigiekhez hasonlóan, hitelesen, igényesen.

Voltak, akik nem találkoztak még ezen „műfajjal”, megköszönték az élményt. Bárcsak komolyabb igényük is lenne erre, ezen egyszeri alkalmon túl!

Az októberi Plébániai füzetek (26. szám) tartalmazza majd a teljes elhangzott anyagot, ebből juttatok az iskolákba is – legalább a résztvevőknek.

Miről is volt szó, – néhány gondolat az összekötő szövegből:

A keresztény gyökereit elhagyó, vagy inkább elvágó ember sodródik az egyéni és kollektív válság felé. Elveszítette identitását, nem találja a helyét, mi több, önmagát sem zűrzavaros korunkban. Persze erre az útra csábítja, tereli, időnként kényszeríti a korszellem, a sátán. A gondolkodás igényéről lemondó, önérdék és a média vezérelte fogyasztói véglény azután birkaként terelhető a világ hatalmasainak úri kedve – illetve haszonelvű, számitgató gonoszsága szerint.

Amúgy meg mindenféle válságban vergődünk – mármint az egész emberiség – nem sorolom, mindenki hallgat híreket... Mit lehet tenni, és hol kéne kezdeni? Mindenhol és minden korosztályban valamiféle járható útra kell lépni.

Mintha csak most lenne igazán fontos Jézus mondása:

én vagyok az út, az igazság, és az élet. Mert amit a világ élénk tár, többnyire zsákutca, igazság helyett a hazugság, az átverés tombol, az élet helyett pedig a halál kultúráját akarják ránk erőltetni.

Ma gondolkodjunk el egy kicsit a gyermekeink és unokáink jövőjét féltve, hogyan is lehetséges az emberi méltóságot, a tartást, az értékrendet eléjük tární. Ebben meghatározó szerep, feladat, szolgálat hárul – a családon túl – az oktatási intézményeinkre, különösen is a katolikus iskolákra, óvodákra.

...

A gyerekek éltető közege a szeretet, ami körülveszi őket. Az Isten szeretetét is rajtunk keresztül tapasztalják meg, értik meg. Igaz az a mondás, hogy a kisebb vagy éppen nagyobb csibészeket jóvá pofozni nem lehet, csak jóvá szeretni. A szeretet, a szerető légkör hiánya már kiskorban súlyos problémákat okoz, ami aztán jellemtorzuláshoz, mentális és fizikai betegségekhez vezethet felnőtt korra. A gyerekek ösztönösen küzdenek is a szeretetért – sokszor nagy találékonysággal.

...

Látjuk, merre halad az Isten nélküli világ, a hit nélküli, önérdék vezérelte ember. Hazánkban – legalább is politikai szinten beismerik, hogy a keresztény értékrend mennyire fontos. Hogy azután egyéni életében ki-ki mennyit valósít meg ebből? – látjuk a kiürülő templomainkat. Mindenesetre a nevelésben alapvetően fontos, hogy a gyerekek találkozzanak a hittel, Istennel. Imádkozzunk együtt a pedagógusainkkal:

Urunk, Jézus Krisztus! A te örömhíred nem csupán helyes emberi magatartást sugalló bölcsesség, hanem az üdvösségre vezető igazság. Ezt az igazságot szeretnénk mind jobban megismerni, s erre akarjuk nevelni a következő generációkat. Elfogadjuk örömhíredet, amelyet az Egyház közvetít számunkra, és ahhoz igazítjuk életünket. Segíts, hogy hűségesek legyünk hozzád és örömhíredhez! Adj bizalmat a gyermekeink szívébe, amikor igazságodat jó szándékkal hirdetjük nekik! Segíts, hogy hitelesen tegyünk Rólad tanúságot a világban és szeretetedet sugározzuk mindenki felé! Te légy bennünk a fény, hogy világosság legyünk az emberek számára! Amen.

Jó Pásztor kápolna

Az előző számban beszámoltam a betörésről, már le is zárta a rendőrség az ügyet „tettes ismeretlen” megállapítással/jegyzőkönyvvel. Kár ezért a hajdan gyönyörű kápolnáért, még inkább a korábban itt folyó hitéletért.

A jelen állapotról a betöréskor készült fotó... Az ezredforduló táján még jártak ide a ferencesek és diákok a városból...

Nyitrai László

**ALAPÍTVÁNYUNK már újra támogatható,
itt olvashatók az adataink:**

Esztergom-Városi Plébánia
Templomfelújító és Fenntartó Alapítvány
 2500 Esztergom, Rudnay Sándor tér 9.
Adószám: 18600227-2-11
Bankszámlaszám: (Duna Takarékszövetkezet Zrt.)
 5860 0575-1200 9817-0000 0000

Felhívás

Szeretettel hirdetjük a kedves Testvéreknek, hogy a Belvárosi templom kriptájának újabb urnafalaiban van lehetőség szimpla vagy dupla **urnafülkét váltani**.

Jó lehetőség ez arra, hogy akár saját, akár szeretettünk végső nyughelyéről idejében gondoskodjunk, és megszentelt helyen, egy templom kriptájában leljenek békére. Üdvös az oltár közelében nyugodni, ahol a holtak csendjét nem csak a gyászolókat saját imája, hanem a szentmise közös ünneplése is megszenteli!

A szimpla sírhely ára: 125.000 forint, a dupla urnahely pedig 250.000 forint. Egy-egy hely megvásárlásával plébániánkat és templomainkat is támogathatjuk. Azt is kérjük mindenkitől, hogy családjuk, barátai és ismerőseik között is hirdessék ezt a lehetőséget.

A legutóbbi imaórán hangzott el ez a vers – nemcsak diákoknak érdemes megfontolni, bár tartalma, szelleme ma nem trendi:

Endrődi Sándor: Az igaz szó

Förtelmes dolog a hazugság,
 az igazmondás szép nagyon.
 Ami szíveden van fiacskám,
 az legyen mindig ajkadon.

Nézz nyíltan, bártan a szemembe,
 s ha szólsz, mondd mindig a valót;
 beszéld el, amit cselekedtél,
 mindegy: ha rossz vagy ha jó.

Az igaz szónál nincs a földön
 emberhez méltóbb, szebb beszéd,
 ez mint tükör híven mutatja
 az erős férfi jellemét.

Ne csúrd-csavard, mit néhány szóval
 elmondhatsz könnyen, igazán;
 a hazudozás örvény, melyben
 forogsz s el is merülsz talán.

Ha jót tettél, csak valld be büszkén,
 büszkén, szerényen s boldogan,
 hogy ahhoz, amit cselekedtél,
 tapsolhassunk mindannyian.

S ha rosszat: azt is valld be bátran,
 bár arcod szégyenpírban ég,
 nincs semmi baj, ha szívből bánod,
 és érzed, hogy – rosszul tevéd.

Míg bűnbánatod pírja lángol
 s szemedből sűrű könnyű perreg:
 arcod angyalkák simogatják
 és Isten megbocsát neked!

**Nagyböjti
keresztutunk**

2022. március

*Az ima
a lélek lélegzete*

Röviden...

- Továbbra is hívjuk és várjuk híveinket az elsőszebati Mária tiszteleti imádságunkra (okt. 1. 17 óra, Kerektemplom), és az elsővasárnapi keresztutunkra, a kálváriára (okt. 2. 15 óra).
- Rozália búcsúunk után az idén még egyszer találkozunk ebben a kápolnában, amikor a terményekért adunk hálát szentmisénkben. Ez október második péntekjén, 14-én lesz 17 órakor a Rozália kápolnában. Hívunk és várunk mindenkit!
- A tanév elejével elindulnak a szentség-előkészítő foglalkozások az elsőáldozóknak, bérmelekedőknak, és a felnőtteknek is, a meghirdetett időpontokban. Ovis hittan is lesz az idén is. Krisztussal mindenkinek találkozni kell!
- Aggódva várjuk a templom és a plébánia energia számláit... Bízunk benne, hogy az alapítványunk csekélyke pénzét nem erre kell majd fordítanunk!

Anyakönyvi adatok

Kereszteltek:

Szabó Dorka	Szirom Annabella
Szirom Johanna	Gúgyela Kung János
Perjési Dóra	

Házassultak:

Roszevák Zsolt - Balogh Edina
 Lénárt Attila - Kulcsár Noémi
 Mohácsi István - Andrusko Marcella

Elhunytak:

Lakatos József Csaba	56 éves
Szabó Lajos	72 éves
Pálmai Sándorné, Cserép Anna	84 éves
Móricz Istvánné, Botos Ildikó Antónia	82 éves
Kolompár Szelina Barbara	8 napos
Vajgel János	81 éves
Bende Lajos Árpád	91 éves

Felelős kiadó: Pokriva László plébános
Felelős szerkesztő: Nyitrai László testületi alelnök
Tördelőszerkesztő: Németh Tünde Márta
Postacím: 2500 Esztergom, Rudnay tér 9. Tel.: 33/312-291
Bankszámlaszám: 12001008 – 01779574 – 00100001
Honlapcím: www.szentanna.extra.hu
E-mail: szentanna@szentanna.extra.hu
 varosiplebania@gmail.com
A kiadást támogatta: Somfainé Bernike
Sokszorosítás: **Spori Print Vincze Nyomda**